

Barcelona i el turisme com a conflicte

written by Roger Salmeron | 24 d'agost de 2017

En un conflicte no hi ha culpables sinó víctimes. Cadascuna d'elles afortunadament té part de responsabilitat. És gràcies a aquest fet, la seva responsabilitat, que tenen marge propi per a la millora. Perquè hi ha una part per petita que sigui que sempre ens pertany. A partir d'aquesta part, per petita que sigui, sempre podem començar a construir una solució personal per mirar de resoldre el conflicte col·lectiu. Quan cada part assumeix la seva responsabilitat i es treballa de forma cooperativa, llavors és quan es construeixen les millors solucions al conflicte.

Les solucions sempre han de ser col·lectives i cooperatives. Cap de les parts implicades té el poder per si sola per pacificar el conflicte quan aquest és col·lectiu. Pot guanyar i sotmetre a les altres parts, però en cap cas les pacificarà.

El turisme darrerament se'ns ha presentat com un conflicte i els turistes com els seus causants. Tanmateix, el cert és que quan una de les parts implicades presenta a les altres com els únics culpables, també està defugint tota responsabilitat. S'espolsa així qualsevol culpa. Quan aquest comportament es practica, llavors sabem del cert que aquesta part s'enroca en la seva posició. S'aïlla i es tanca en si mateixa. Es nega llavors la possibilitat d'empoderar-se a través de l'autocrítica.

En el turisme s'han de tenir en compte els turistes i la seva responsabilitat, com també la dels veïns, la del sector privat i sobretot la de les institucions públiques. També els mitjans juguen un paper fonamental.

La pacificació mai s'aconseguirà ni utilitzant la violència, de cap tipus, ni punxant rodes d'autobusos ni fent fora la

gent dels seus habitatges; ni tampoc donant cobertura mediàtica a la violència. Així només es puja un esgraó més en l'escalada conflictiva. Així només es crispa la societat, es crea alarma social.

Una situació conflictiva pot ser alarmant, però accentuar l'alarma és com abocar benzina a un foc mentre s'enuncia als quatres vents que es pretén apagar-lo.

Hi ha moltes vies no-violentes per donar visibilitat social al conflicte que a Barcelona es té amb el turisme com per exemple la cadena humana que els veïns han fet a la platja. La violència només genera violència. És una forma d'entendre el món i les relacions socials perfectament consistent i sòlida com la història ens ha demostrat que, malgrat tot –i això també ens ho ha demostrat la història–, només porta la desgràcia i el patiment a qui la practica. Com dia Gandhi «Ull per ull i el món es quedarà cec».

Si es vol començar a tractar el conflicte del turisme a Barcelona, el primer que s'ha de fer és identificar i donar visibilitat social a tots els implicats.

Quan tothom sàpiga qui són, llavors serà més fàcil exigir les responsabilitats que pertoquin a cadascun d'ells per tal de pacificar el conflicte. Centrar l'atenció únicament en els turistes pot està promogut per actors que no volen assumir les seves responsabilitats en el conflicte. Per això desvien l'atenció de la ciutadania cap a la responsabilitat dels altres, en comptes d'assumir la pròpia.

Tothom ha de tenir present que un conflicte no és ni bo ni dolent, és el que en fem. Pot representar una finestra d'oportunitat per a la millora. Si s'aborda amb rigor i es deixen de banda els victimismes i sensacionalismes.